

med den sag, som hr. Rune Lund efter udenrigsministerens påstand skulle være den eneste i Europa der beskæftiger sig med. Så det mener jeg ikke kan have sin rigtighed, og det synes jeg ikke skal stå uimodsagt.

Kl. 15.40

Men det, jeg gerne vil tilbage til, er den her sag omkring ECRI. Kan udenrigsministeren oplyse, i hvor mange andre tilfælde det i ministerens virketid og den her regerings levetid har været belejligt for regeringen at sende ambassadørerne ud i alle Europarådets lande på en demarch i en konkret sag? Er der andre tilfælde end lige præcis den her kritiske rapport, hvor man har fundet anledning til det?

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg vil godt sige to ting her til hr. Morten Østergaard:

Ja, det er rigtigt, at hr. Morten Østergaard også beskæftiger sig med det, men dog ikke så indædt og så forstokket som hr. Rune Lund. Og her vil jeg godt give en undskyldning: Jeg havde glemt, at der ikke eksisterer en ny alliance, men en gammel alliance mellem Enhedslisten og Det Radikale Venstre.

Og så vil jeg godt minde hr. Morten Østergaard om, som jeg også sagde den 4. maj i fjor – mener jeg – at den socialdemokratisk-radikale regering faktisk også reagerede på den ECRI-rapport, der kom i dens regeringstid. Så det er altså ikke nyt, at en regering varetager sit lands interesser ved at korrigere, hvad den regering mener er forkert. Og det er rigtigt, kan jeg sige til hr. Morten Østergaard, at fru Eva Schmidt ikke mener, at alle vores indvendinger er korrekte. Det er jo så den diskussion, man kan have med hinanden.

Men det er altså ikke første gang, det er set, at en regering tager til genmæle, og så synes jeg altså også, at det er interessant, at 19 lande var enige med stedfortræderkomiteen i, at ECRI selv har lyttet klogt og fornuftigt, og at man er enig om at ændre arbejdsmetoderne. For jeg er også her enig med hr. Morten Østergaard i, at ECRI har vanskelige arbejdsvilkår, og derfor skal vi finde ud af, hvordan vi laver dem bedre.

(Kort bemærkning).

Morten Østergaard (RV):

Jeg opfatter mangelen på svar sådan, at der ikke har været andre episoder, hvor man har fundet

anledning til i en Europarådssag at sende ambassadørerne ud i alle lande i en konkret sag.

Det er jo godt, at man prioriterer arbejde mod racisme og intolerance. Jeg synes, der er god grund til det, og der er også god grund til at prioritere det her i Danmark, hvor man altså stadig væk kan bestille hvid hjemmehjælp, og hvor der er partier, der sammenligner hagekors med muslimske hovedtørklæder, og den slags ting. Det er et vigtigt arbejde alle vegne, og derfor er det vigtigt, at vi får det opprioriteret.

Derfor vil jeg bare spørge: Er der ikke noget som helst i den proces, der har været, som udenrigsministeren ville gøre anderledes – f.eks. det, synes jeg, helt uanstændige, at man, inden rapporten er offentliggjort, og før ECRI kan tage til genmæle, går ud og erobrer scenen med regeringens kritik? Helt strategisk bevidst fastlagt i en tværministerielt arbejdsgruppe, der har været nedsat for at lægge strategien, går man ud, inden rapporten er offentliggjort. Er det ikke en uanstændig måde at arbejde på, når man kender de ressourcer, som ECRI har? Hvis det virkelig var sådan, som ministeren giver udtryk for – at det, man ønskede, var at styrke – er et overlagt karaktermord nok ikke den bedste måde at styrke en institution på.

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Der var selvfølgelig ikke tale om karaktermord af institutionen. Vi sagde jo netop, at det var vigtigt, institutionen havde sin kritiske uafhængighed. Så var vi enige om princippet for ECRI.

Men jeg synes faktisk, hr. Morten Østergaard skulle stå og rose os i stedet for at kritisere os for at varetage Danmarks interesser. Det er jo klart, at hvis vi mener, at det er misvisende, lidt diletantisk og i hvert fald stærkt fejlbehæftet arbejde, er det da vores pligt i forhold til Danmarks interesser at meddele det til de andre lande.

De andre lande skal jo diskutere den her rapport, og det vil sige, at de andre lande arbejder fuldstændig i blinden, hvis de får en fejlbehæftet rapport, og må tro på, hvad der står i den. Vi havde jo den samme diskussion omkring OSCE's rapport for nylig. De må da tro på, hvad der står i den, medmindre vi siger til dem: Pas nu på, det her er altså fyldt med fejl.

Så er der andre lande, der siger: Jamen det har vi også været ude for. Der er mange fejl i det der. Vi kunne jo ikke dreje 19 lande, og det er derfor, så mange lande støttede den danske kritik, og det er så også derfor, at ECRI inviterede